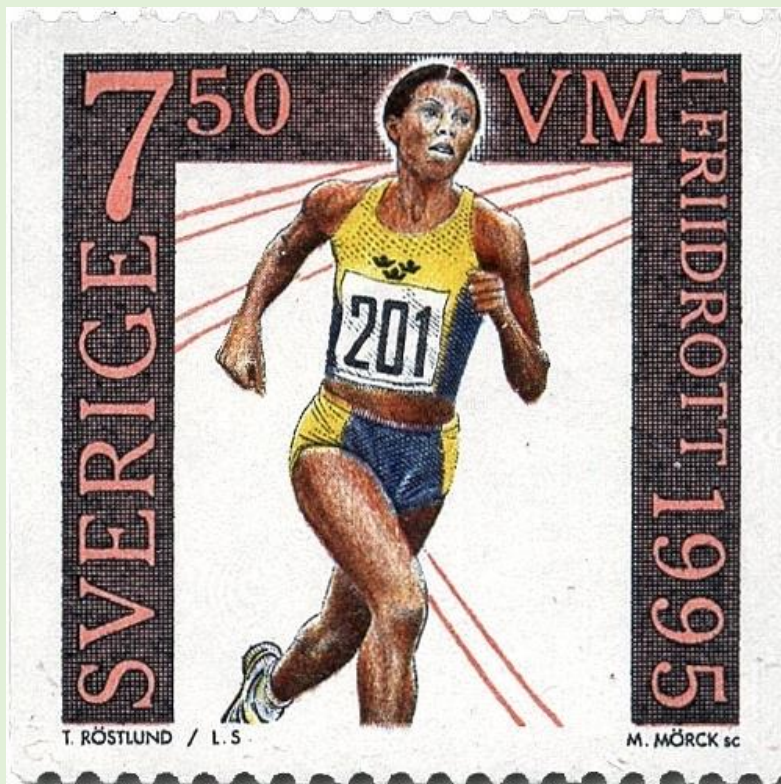

UPPLÄNDSKA IDROTTSMINNEN

Nr 2 juni 2024

Vålådalén, Café IFU-arena 12 juni

Maria Akraka – Rånäs 4 H

Cafékväll IFU-Arena – Innebandy

Resa till Skidspelen – Rapport

Roger Melin – Det började i EIS

38:e årsmötet – Rapport

Simmarminnen från Sandkällan till Saluhallen – Vattenpolo

Magdalena Andersson – US-talang

VSK - IKS 31 augusti

Ordförande har ordet

Upplands Idrottshistoriska Förening har genomfört sitt 38:e årsmöte. Tack kära medlemmar för fortsatt förtroende!

Vålådalen

I höst trycker vi gaspedalen i botten. Den begivenhet som jag verkligen vill puffa extra för i dessa rader är vår resa till Vålådalen den 11 september. Denna fjällstation invigdes 1922 i liten skala. I november 1930 kom Gösta Olander till Vålådalen som arrendator. Han blev kvar i Vålådalen, där han somnade in natten till den 14 juli 1972.

Vålådalen blev ett verkligt idrottsmecka för idrottsmän från hela världen under Gösta och hans hustru Olgas tid i Vålådalen. Den mest kände idrottsmannen är nog Gunder Hägg som var dräng hos Gösta. Gunder hjälpte till med stationens sysslor. Han fick i utbyte bo gratis och mycket träningstid. Vi kommer att promenera till Gunders Mosse och känna på underlaget där Gunder fick sitt vinstgivande steg. Den fina sandstranden vid sjön Nulltjärn där många löpare har genomfört sina intervallpass kommer vi också att besöka.

Gösta hade i sin ungdom sysslat med boxning och boxare kom givetvis till Vålådalen. Olle Tandberg, Ingemar Johansson och Floyd Patterson är bara några av de namn som varit där. Deras handskar, Mora Nisses skidor, Sigge Eriksson och Tomas Gustavsson skridskor samt mycket annat finns att beskåda i ett idrottsmuseum som vi kommer att botanisera noggrant i.

Det var inte bara idrottsmän som Olga och Gösta Olander lyckades locka till Vålådalen, utan även dåtidens kändisar. Skådespelare som Inga Tidblad, Sture Lagerwall och många fler trivdes i fjällen.

I den första av besöksböcker i Vålådalen, finns namnet Dag Hammarskjöld, så nu i höst kommer nya beryktade namn att inskrivas i Vålådalens besöksböcker, nämligen medlemmar i Upplands Idrottshistoriska Förening.

Passa på att besöka denna unika fjällstation, som har en matsal med fin utsikt och en bar med fullständiga rättigheter

Vi har sedan tidigare gått ut med en preliminär anmälningslista. Vi har idag 40 personer som har anmält intresse för denna resa, varav 24 är helt klara att åka med. Vi har plats för många fler. **Uppmanar nu att Ni som har anmält intresse, bestämmer er snarast. Ni som ännu inte har anmält Er, gör detta snarast och senast den 30 juni!** Efter det datumet kommer vi att ge erbjudande till några av våra närliggande idrottshistoriska föreningar.

Anmäl Er snarast till **Lennart Bernström**, på sms 076 – 390 18 25 eller e-post lennart.bernstrom@gmail.com. Betalning sker senast den 11 augusti på pg 81 82 34 -7

Hjärtligt välkomna!

Lennart Bernström

Upplands Idrottshistoriska Förening

Kansli: Ekebybruk 16, 752 63 UPPSALA

Postgiro: 81 82 34-7. Swish: 123 321 4905 Org. Nr: 802497-0405

Hemsida: www.laget.se/UPPLANDSIHF

Styrelse , organisation 2024

Ordförande: Lennart Bernström. Läby Österby 113, 755 92 Uppsala
Tel: 076-390 18 25. E-post: lennart.bernstrom@gmail.com

Vice ordförande: Leif Wahlström. Utmarksvägen 4, 743 82 Bälinge
Ansv. redaktion: Tel: 070-879 18 05. E-post: leffe@ uppsala.mail.telia.com

Kassör: Svante Brinkhagen. Svartbäcksgatan 43 E, 753 16 Uppsala
Redaktion: Tel: 070-639 11 29. E-post: svante.brinkhagen@gmail.com

Sekreterare: Sten Johansson. Exarbyvägen 3, 748 96 Tobo
Ansv. resor/web Tel: 070-584 99 78. E-post: gruselvis@gmail.com

Ledamot: Per Hansson. Vallbygatan 16, 753 24 Uppsala
Ansv. café Tel: 070-323 21 22. E-post: plhansson@hotmail.com

Ledamot: Lars-Gunnar Borg. Bokvägen 10, 755 50 Uppsala
Ansv. lotteri Tel: 070-536 13 25. E-post: cykellasse45@gmail.com

Ledamot: Mats Taxén. Tre Kungars Väg 3, 125 35 Älvsjö
Redaktion: Tel: 070-358 28 06. E-post: mats.taxen@telia.com

Ledamot: Marianne Gustafsson. Sjungarbacksvägen 3, 743 82 Bälinge
Tel: 070-257 03 10. E-post: m-a.g@telia.com

Ledamot: Leif Nilsson. Oslogatan 79, 752 64 Uppsala
Redaktion: Tel: 070-358 15 56. E-post: leifolle1948@gmail.com

Hedersordförande: Bernt Karlsson, Blekingev. 13. 757 58 Uppsala.
Tel: 070-253 08 28. E-post: bernt.karlsson@live.com

Revisor: Lars Ivar Olsson. 073-322 07 60 olssonlarsivar41@gmail.com
Revisorsuppleant: Karin Lamberg. 070-311 31 09

Valberedning: sam. Sven-Olov Hjortsberger. 070-822 92 18 hsvenolov@gmail.com

Valberedning: Lars O Ericsson. 070-820 04 55 larso.eriksson@icloud.com

Valberedning: Thonny Wall. 070-877 31 64 thonny.wall@gmail.com

Idrottscafé

**Onsdagen den 12 juni kl 16.30
träffas vi alla på IFU Arena.**

Vi kommer att träffa en av våra yngsta idrotter som också har blivit en av våra absolut största idrotter, nämligen Innebandy.

Och det är inte vilken innebandyklubb som helst vi kommer att träffa. Den med bästa herrseniorlaget av alla: 8 SM-Guld och 3 SM-silver samt delad brons 7 gånger.

Internationellt: 4 guld i Champions cup (f.d. Europacupen).

Anmälan till vår ordförande Lennart Bernström: 076- 390 18 25
lennart.bernstrom@gmail.com

16.30 Samling IFU arena

17-18 Se Storvreta IBK herrseniorer träna. Föredragare: Mika Kohonen

18-20 Samkväm med föredragare från Storvreta IBK
under det att vi intar kaffe & macka

Nu hoppas vi i styrelsen att så många som möjligt av Er har möjlighet att komma till IFU Arena. Samma pris som vanligt: 50:- för medlemmar. Endast 100:- för övriga = inkluderat medlemskap för 2024.

Ni är alla hjärtligt välkomna!

UPPLANDS IDROTTSHISTORISKA FÖRENING

I Sverige har vi 31 idrottshistoriska föreningar/sällskap, varav endast 8 av dem regelbundet producerar en föreningsskrift lik Uppländska Idrottsminnen.

Vi utbyter ständigt våra tidskrifter med varandra och ett par gånger har vårt material även delats i andra idrottshistoriska föreningars tidningar. Nu är det vår tur att låna från Örebro läns idrottshistoriska sällskap av den enkla anledningen att man bjudit in **Maria Akraka**, världskänd kortdistanslöpare från Rånäs 4 H i Norrtälje. Artikeln har vi dock kompletterat med bilder och resultat.

Nora-Anna handlade deras cafékväll om. Förlagd på Nora-Annas Gårdscafé tillika hennes släktgård. Och vem var hon, för dem som inte har koll på äldre kvinnliga legendarer i friidrott?

Anna Larsson, var på 40-talet en kvinnlig löparlegendar i klass med 80-90-talets, den 45 år yngre Maria Akraka, som inbjudits som deras gäst vars iidrottsliv presenterades på plats och även i deras föreningstidning som de nu frikostigt delat med sig till oss.

Nora-Annas bedrifter går inte av för hackor och en kort summering lyder: 7 SM-guld på 800 meter, 4 världsrekord och 5 svenska rekord på 800 meter och förlorade under sin tid som aktiv (1943-1948) inte ett lopp på sträckan. Nora-Anna gick bort 2003 vid 81 års ålder.

Leif Wahlström

Maria Akraka – vilken stjärna!

av Håkan Bågenvik, Örebro läns idrottshistoriska sällskap

Maria Akraka Henriksson intervjuades på scenen av Håkan Bågenvik, som inbjuden gäst under Nora-Anna resan. Maria och Nora-Anna är Sveriges två främsta kvinnliga 800-meterslöpare med sju SM-vinster vardera

Vad är tjusningen med sträckan 800 meter?

– Jag ville helst bli sprinter men under träning i Nigeria upptäcktes att jag var bättre på medeldistans.

Sträckan 800 meter är för lång för sprinters och för kort för medel- och långdistanslöpare. Du avslutar varje lopp med mjölksyra i hela kroppen, snustorr i munnen samtidigt som det snurrar i skallen.

Maria föddes i London 7 juli 1966, Växte upp i Rågsved tillsammans med en ensamstående mamma och tre syskon. Pappan, Smart Akraka, var en friidrottare från Nigeria som lämnade Sverige efter något år och åkte tillbaka till hemlandet.

Maria började sent med att tävla i friidrott. Inspiration gavs vid OS i Los Angeles av Valerie Brisco-Hooks, vinnare på 200 meter och 400 meter.

Det blev naturligt att söka sig till Norrtäljeklubben Rånäs 4 H där en syster var aktiv.

För att satsa på löpning så tillbringade Maria åtta månader i Nigeria hos sin pappa som var friidrottstränare. Tränade löpning två gånger per dag och förbättrade sig enormt. Åter till Sverige kom landslagsdebuten.

Sökte sig till USA och gick från 1987 på college i Iowa State. Blev fyra gånger All-Americanmästare i friidrott och valdes 2010 in i Iowa States Cyclones Hall of Fame.

Under stor del av Marias liv var löpning och träning hennes allt. Det var en hobby, en passion och ett yrke.

Deltog i ett OS 1992, Deltog i tre VM. 1987, 1991 och 1995. Deltog i fyra EM 1990, 1992, 1994 och 1998. I samtliga mästerskap på 800 meter och 1500 meter.

Maria vann 21 SM-guld, satte två svenska rekord och var som bäst rankad femma i världen på 800 meter och 1500 meter inomhus. Rekordet på 800 meter utomhus 2.00,58 stod sig åren 1991-1998 och inomhus på 2.00,01 står sig fortfarande.

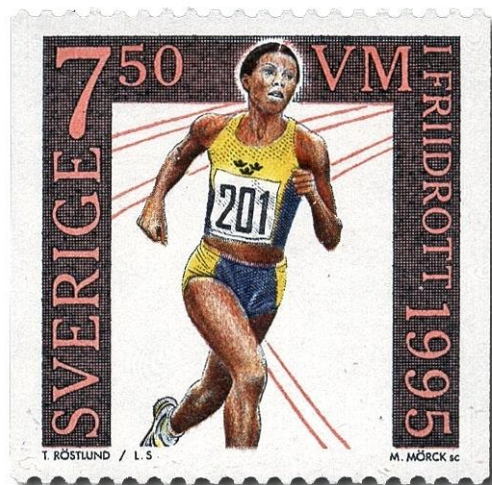
Maria Akraka var även duktig tempohållare och anlidades som "hare" av flera europeiska galaarrangörer i samband med rekordförsök. Hon utsågs 1991 till Stor grabb/tjej nummer 392.

När var du som bäst?

– Mitt sista tävlingsår 1998, detta till trots att jag hade en skada vilken fick mig att avsluta karriären. Idag är det hästar som gäller för hela slanten både som jobb och fritid. Maria arbetar som affärsutvecklare på ATG och äger ett flertal travhästar.

Vi har sett Maria synlig i en rad projekt efter karriären som programledare där Maria intervjuade travkuskar inför V75 och Dagens Dubbel. Sommarpratare i P1. Fångarna på fortet. Eget frimärke och körat bakom Nick Borgen i Melodifesti-valen 1993 Melodifestivalen 1993 tillsammans med Frida Johansson och Erika Johansson när han sjöng "We are all the winners".

Hon har även varit programledare i SVT's Megadrome - Kamp och adrenalin i lekfull sportunderhållning för hela familjen.

Du och Zlatan presenterades som stora förebilder på att alla kan få framgång och lyckas i Sverige. Ser Du eller har Du sett dig som en förebild?

– Inte under min aktiva karriär. Men när den gick mot sitt slut var det många, särskilt tjejer, som på olika sätt framförde att jag varit en stark förebild för dem både genom mitt idrottande och min civila karriär. Idag kan jag faktiskt känna en stor stolthet över detta, avslutade Maria frågestunden med Håkan, till många och oerhört varma applåder. Maria – vilken stjärna!

Svenska mästerskap		
Guld	1987	800 meter
Guld	1987	Stafett 4×800 meter
Guld	1988	800 meter
Guld	1988	Stafett 4×800 meter
Guld	1989	800 meter
Guld	1989	Stafett 4×800 meter
Guld	1990	800 meter
Silver	1990	Stafett 4×800 meter
Guld	1991	800 meter
Silver	1991	Stafett 4×800 meter
Guld	1992	3 000 meter

Guld	1993	800 meter
Guld	1993	1 500 meter
Guld	1993	3 000 meter
Guld	1994	800 meter
Guld	1994	1 500 meter
Silver	1995	800 meter
Guld	1995	1 500 meter
Silver	1995	Stafett 4×800 meter
Guld	1998	Stafett 4×800 meter
Guld	1998	Terräng 4 km
Guld	1998	Terräng 4 km lag

Resa till Svenska Skidspelelen

Fredag 15 mars ordnade vi en resa till sprinttävlingarna vid Svenska Skidspelelen på Lugnet i Falun. 22 anmälda men efter några avhopp var vi 19 på bussen upp.

Tyvärr hade vi otur med vädret då det regnade större delen av tiden. Väldigt fina tävlingar dock och många härliga fighter.

Svenska tjejerna levererade som vanligt med tre stycken i final. Där var dock norskan Kristine Stavås Skistad stark och vann före i tur och ordning Linn Svahn, Jonna Sundling och Emma Ribom. Maja Dahlqvist närmast utanför finalen på sjunde plats.

Norsk seger även bland herrarna, Klaebo förstås. Johan Häggström i final där han var femma i mål men placerades som sexa efter en incident med Valnes.

Lite blöta begav vi oss mot hemorterna men alla verkade nöjda med upplevelsen.

Sten Johansson

Roger Melin

Från lokalklubben EIS till SM-guld i Brynäs

68 år gammal har Enköpingsfödde Roger Melin avslutat en mycket framgångsrik spelar- och tränarkarriär.

Karriärens höjdpunkt är SM-guldet som tränare för Brynäs 1999. Men vi ska börja historien tidigare, mycket tidigare.

Spelarkarriären startade i Enköpings IS (EIS) och tränarkarriären i Enköpings SK (ESK). Han är uppvuxen på Torggatan i Enköping och har hållit på med A-lagshockey i över 50 år (!).

Men en av Sveriges största ishockeyprofiler kanske skulle ha satsat på fotboll. Roger har spelat fotboll sedan han lärde sig gå, och spelade hela dagarna på lekplatser och parkeringsplatser runt den nedlagda Statoil-macken på Westerlundsgatan.

EIS legendariske ungdomsledare Ronnie Pettersson minns mycket väl när han träffade Roger Melin första gången. Ronnie, som själv bara var 16 år, hade en grupp 11-12-åringar i fotbollsträning.

- Hemma på gården har vi en kille som är jättebra. Får han komma med?
- Hur gammal är han?
- Nio.
- Han är för liten
- Men han är svinbra.

Ronnie lät sig övertalas, och när han hade gett alla andra spelare en position på plan frågade han Roger.

- Va vill du spela?
- Fotboll!

Roger Melin var alltså lika lovande i fotboll som i ishockey. Han höll även på med friidrott, där han hoppade höjd, och sprang 80 m häck i svensk elitklass för 14-åringar.

- Jag valde hockeyn där jag kom snabbast upp i A-laget, berättar Roger idag. Kanske hade jag blivit bättre i fotboll.

I ishockey blev han ordinarie i EIS A-lag redan som 13-åring. Han var med och förde upp EIS från div V till div III på två säsonger. Kedjekamrater i början av karriären var Lennart Ramstedt, Börje Jonsson och Bosse Swedérus

Roger minns väl A-lagsdebuten – mot Södra Trögd. Och det gör Ronnie Pettersson också.

- Jag låg i lumpen och blev riktigt förbannad när jag fick höra i telefon att ledarna hade tagit med en tolvåring – mot Södra Trögd (!) Där fanns grabbar som inte klev undan. "Melle" kunde ha blivit skadad eller skrämmd från hockeyn för livet, säger Ronnie.

Men i stället blev det ishockey för hela slanten från 16 år. Då värvades han till Väsby, på den tiden ett stort steg för en ung spelare.

- Mina föräldrar hade skilt sig, och mamma flyttade med. Hon tog det som ett äventyr och fick jobb där. Jag började på gymnasiet i Sollentuna.

Karriären som spelare blev kanske inte så framgångsrik som den kunnat bli. Roger var center och playmaker under hela sin karriär. Roger spelade två pojk- och tre juniorlandskamper.

- Men i Ishockeyförbundets statistik finns bara tre matcher. Kanske för att jag gjorde bort mig och missade bussen hem från Gävle en gång. Då strök de väl landskamperna, tror Roger och skrattar.

När han skulle slå igenom i Elitserien med AIK som 19-åring blev han skadad och spelade bara fem matcher. Då fick han inget nytt kontrakt utan flyttade till Örebro.

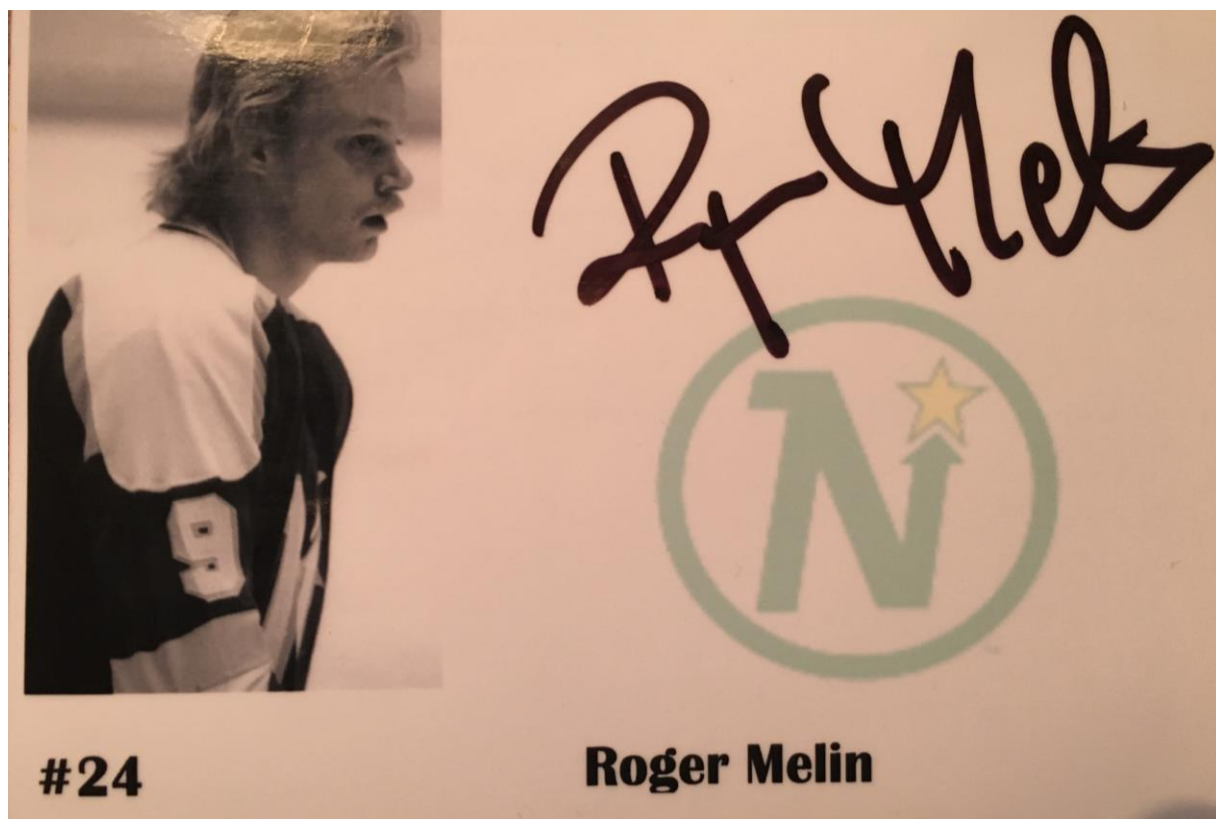
- Jag har nog den bästa statistiken på att åka ur Elitserien, skojar Roger. Jag har spelat fem säsonger och åkt ur fyra.

Förutom med Örebro två gånger har han åkt ur med Hammarby två gånger.

Rogers bästa säsong var 1981-82, då han chansade på att åka till Minnesota och försöka ta en plats i NHL. På den tiden var det ett fåtal svenskar där.

Roger spelade tre NHL-matcher, men också 75 matcher i farmarlaget i Nashville.

- Jag hade nog kunnat stanna några år till, men eftersom tränaren i Nashville inte gillade européer och Hammarby ville ha mig i Elitserien så flyttade jag hem.

Roger Melin som spelare i Minnesota North Stars 1983-1983

Roger hade utbildat sig till naprapat och när Hammarby på nytt slutade på sista plats i tabellen 1985, slutade han spela och blev naprapat för AIK:s elitserielag.

- Men 1986 ringde ESK och undrade om jag ville bli tränare. Det var Torbjörn Frohm och Staffan Ahlén, som jag har att tacka för att jag blev tränare.

Det blev serieseger direkt och totalt tre säsonger i ESK.

- Jag har så svårt att minnas namn. Men några som var med var Hans Eriksson, Staffan Jalkemyr, Anders Bäckström och Magnus Hävelid. Niklas Hävelid nosade på A-laget under mitt sista år.

Roger minns också att han tvingades meddela barndomskompisen Mikael Wigh att han inte fick vara kvar till andra året. Men det är sådant som följer med jobbet som hockeytränare.

Efter ESK blev det tränaruppdrag i RA 73, Väsby, Hammarby och Arlanda.

- Det var många år med dålig ekonomi. Vid ett tillfälle i Väsby kallade klubben till presskonferens för att berätta att man ställt in betalningarna. Men klubben räddades, alla spelare försvann till andra klubbar och jag fick spela med juniorlaget året därpå.

Roger hade naprapatpraktik vid sidan av hockeytränarjobbet under många år. 1996 blev det ishockey på heltid i Arlanda. Förutom tränarjobbet jobbade han då på hockeygymnasium och på kansliet.

- Inte förrän jag fick anbudet från Brynäs 1998 blev jag tränare på heltid. Det var en dröm som gick i uppfyllelse.

Men åren dessförinnan lade grunden för kommande framgångar.

- Jag hade hållit på i tolv år som seniortränare, en tung resa, men nyttig, där jag fick jobba från grunden.

Redan första året blev det SM-guld i Brynäs, och Roger Melin blev rikskänd för sitt lugn. Medan de flesta elitserietränare skriker oavbrutet ifrån avbytarbåset, stod Roger stilla och instruerade sina spelare med små medel. I TV-intervjuer uppträdde han eftertänksamt och försökte svara på frågorna – hur korkade de än var.

När man sett Roger leda en träning slås man av hur tyst han pratade på isen. Det tvingade spelarna att vara helt tysta.

Mer spännande blev det i semifinalerna mot Luleå. Brynäs vann första matchen med 3-2 efter sudden death.

Därefter fortsatte lagen att vinna hemma, och Brynäs den femte – i sudden death igen.

Roger Melin fick sitt stora genombrott som tränare då han kom till Brynäs 1999 och lyfta SM-bucklan första säsongen

I finalen väntade Modo, som började hemma. Även nu avgjorde hemmaplan i fyra matcher. Men i den femte kunde Brynäs vinna i Örnsköldsvik med 4-2, där Ove Molin gjorde "fyran" i tom bur.

Men serien var mer dramatisk än så. I match 4 i Gavlerinken ledde Modo med hela 4-1 i början av andra perioden. Men Tom Bisset avgjorde med tre mål i sista perioden, det sista med 32 sekunder kvar.

Roger Melin fick sitt stora genombrott som tränare och hyllades i hela hockey-sverige.

SM-slutspelet bjöd på mycket dramatik. I kvartsfinalen besegrades Djurgården relativt enkelt med 3-1 i matcher.

Fyra framgångsrika säsonger i Brynäs följdes av en mellansäsong i Rögle, där han förde laget till kvalserien. Rögle mötte Linköping i kvalserien, och eftersom det redan var klart att han skulle flytta till Linköping den kommande säsongen, undrade medierna vilket lag han egentligen ville skulle vinna.

- Allt uppförstorades. Linköping var så pass mycket bättre än Rögle att det aldrig blev någon konflikt.

Efter tre år i Linköping hamnade Roger i Färjestad, en klubb med höga krav. Första året vann Färjestad Elitserien, men föll i SM-semifinalen mot Linköping. Andra året fick han sparken i november, när laget låg på femte plats(!) i tabellen.

Det har sagts att Du inte kom in "familjen"? Roger skrattar:

- Familjen och familjen. Det är lite elakt sagt, men lite var det så. Färjestad hade ett gäng som kände varandra väldigt väl och som var starka. Det var mycket lättare i Linköping, som kom nerifrån och alla lyssnade mycket på mig. Jag kunde driva min egen linje.

I december 2007 fick han hoppa in i Frölunda, och arbetade där resten av säsongen.

- Där trodde jag att jag skulle få stanna. Men klubben hade redan gjort klart med Ulf Dahlén när jag kom dit, något som jag inte visste.

2008 blev det AIK i Allsvenskan, ytterligare en klubb med dålig ekonomi. Första året gick AIK till kvalserien – men målet var förstås elitserien.

- Jag ville ha ett sjuårskontrakt, berättar Roger. AIK gick med på tre, vilket ändå är det längsta kontrakt jag skrivit. Vi skulle tillbaka till Elitserien.

Det lyckades 2010. Därefter följde två succéfyllda säsonger där Roger sensationellt förde AIK till SM-semifinal två år i rad.

När AIK sparkade Rogers assisterande tränare Gunnar Persson bröt han kontraktet och flyttade till Linköping, där han hade tre framgångsrika säsonger.

- Vi gick till SM-semifinal varje år och varje år förlorade vi mot Skellefteå.

Sedan blev det AIK igen – nu i Allsvenskan. 2016 blev det förlust i direktkval till SHL mot Karlskrona.

2017 återvände Roger Melin till Brynäs, där han alltså varit med om att vinna SM-guld.

- Men då fick jag sparken efter bara 8 SHL-omgångar. Det var nog min tråkigaste stund som ishockeytränare, även om jag idag kan skratta åt det, säger Roger.

Tränarkarriären avslutades i Leksand, som han förde upp i SHL på våren 2018. Men laget räckte inte till och ett år senare kom han överens med klubben att sluta.

Som helhet har Roger haft en fantastisk tränarkarriär. Som framgång av hans säsonglista har han lyckats i nästan alla klubbar. Som alla elittränare har han fått sparken några gånger, men ändå inte så många.

- Nu ser jag bara Brynäs matcher med min fru som är en fanatisk Brynäs-supporter. Hon får gå ensam ibland när jag åker till Spanien och spelar golf, berättar Roger, som haft Gävle som hemstad ända sedan 1998, även om han också bott på andra ställen.

Mats Taxén

*68 år gammal har
Roger Melin nu
pensionerat sig från
ishockey'n*

ROGER MELINS ISHOCKEYKARRIÄR

2022-2023 – Rådgivare i AIK från jul och till slutet av säsongen
2021-2022 – Rådgivare i Arlanda Wings
2019-2020 – Tränare Leksand – Fick avgå i februari (gemensamt beslut)
2018-2019 – Tränare Leksand – från jul – direktkval mot Mora uppflyttning SHL
2017 – Tränare Brynäs – fick sparken efter 8 SHL-omgångar
2016-2017 – Tränare AIK – Allsvenskan, 5:e plats, vann slutspelsserien, men förlorade mot Karlskoga i play-off
2015-2016 – Tränare AIK – Allsvenskan, vann serien, förlorade mot Karlskrona i direktkval till SHL
2014-2015 – Tränare Linköping – SHL – SM-semifinal
2013-2014 – Tränare Linköping – SHL – SM-semifinal
2012-2013 – Tränare Linköping – Elitserien – SM-semifinal
2011-2012 – Tränare AIK – Elitserien – SM-semifinal
2010-2011 – Tränare AIK – Elitserien – SM-semifinal
2009-2010 – Tränare AIK – Allsvenskan - Kvalserien uppflyttning Elitserien
2008-2009 – Tränare AIK – Allsvenskan – till kvalserien
2007-2008 – Tränare Färjestad – sparken i november, låg femma i elitserien –
2008 – Tränare Frölunda, 3,5 månader från jul - SM-kvartsfinal
2006-2007 – Tränare Färjestad – vann Elitserien – SM-semifinal
2005-2006 – Tränare Linköping – 3:e plats - SM-semifinal
2004-2005 – Tränare Linköping – 2:a plats - SM-kvartsfinal
2003-2004 – Tränare Linköping – 4:e plats - SM-kvartsfinal
2002-2003 – Tränare Rögle – Allsvenskan - till kvalserien
2001-2002 – Tränare Brynäs – 8:e plats – SM-kvartsfinal
2000-2001 – Tränare Brynäs – 3:e plats – SM-kvartsfinal
1999-2000 – Tränare Brynäs – 2:a plats – SM-semifinal
1998-1999 – Tränare Brynäs – 5:e plats - SM-guld
1997-1998 – Tränare Arlanda – div I + Allsvenskan, 6:e plats
1996-1997 – Tränare Arlanda – div I, trea fortsättningsserien
1995-1996 – Tränare Arlanda - div 1, första omg, elitserie-play-off
1994-1995 – Tränare Arlanda – div I, sexa fortsättningsserien
1993-1994 – Tränare Hammarby – div I – andra omg, elitserie-play-off
1992-1993 – Tränare Väsby – fick sparken med fem matcher kvar
1991-1992 – Tränare Väsby – div I – 5:e plats

1990-1991 – Tränare RA 73 – 2:a i div 1, sist i Allsvenskan
1989-1990 – Tränare RA 73 – serieseger – uppflyttning till div I
1988-1989 – Tränare ESK – div II - 7:e plats
1987-1988 – Tränare ESK – div II – 7:e plats (spelade 7 matcher)
1986-1987 – Tränare ESK – div III – gick upp i div II

1985-1986 – Naprapat för AIK:s elitserielag

1984-1985 – Spelare Hammarby – Elitserien, 10:e och sista plats
1983-1984 – Spelare Hammarby – Allsvenskan – gick upp i Elitserien
1982-1983 – Spelare Hammarby Elitserien, 10:e och sista plats
1981-1982 – Spelare Minnesota North Stars, 3 NHL-matcher, 75 matcher i Nashville, farmarlaget.
1980-1981 – Spelare Väsby – div I – 6:e plats
1979-1980 – Spelare Väsby – div I – 7:e plats
1978-1979 – Spelare Örebro – Elitserien, 10:e och sista plats
1977-1978 – Spelare Örebro – div I , serieseger – uppflyttning till Elitserien
1976-1977 – Spelare Örebro - Elitserien, nedflyttning till div I.
1975-1976 – Spelare AIK – Elitserien, 5 matcher, mest skadad, 8:e plats
1974-1975 – Spelare Väsby – div II (nuvarande div I), 4:e plats
1973-1974 – Spelare Väsby – div II, 4:e plats
1972-1973 – Spelare Väsby – div II, 6:e plats
1971-1972 – Spelare EIS – div III, nedflyttning till div IV
1970-1971 – Spelare EIS – div IV, uppflyttning till div III
1969-1970 – Spelare EIS – div V, uppflyttning till div IV
Vintern 1969: Debut i EIS A-lag, div V, 12 år gammal.

Roger Melin var tränare i Brynäs 1998-2002 + en kort period 2017

Upplands Idrottshistoriska Förenings 38:e årsmöte hölls den 19 mars 2024 i Tunabergsskolan i Uppsala.

Ordförande Lennart Bernström hälsade de närvarande välkomna och förklarade årsmötet öppnat. Röstlängden fastställdes till 44 närvarande medlemmar.

Till ordförande för årsmötet valdes Ola Nordström och till sekreterare Sten Johansson. Årsmötet avklarades snabbt med Ola Nordström som säker ordförande.

Verksamhetsberättelsen godkändes och lades till handlingarna.

Revisorn Lars Ivar Olsson föredrog revisionsberättelsen, och i enlighet med revisorns förslag beviljades styrelsen full ansvarsfrihet för den tid som revisionen omfattade.

Årsmötet antog styrelsens förslag om oförändrade avgifter för 2025, 150:- för enskild medlem och 200:- för familj, föreningar och förbund.

Föreslagen arbetsplan och budget för 2024 godkändes.

Lennart Bernström omvaldes till föreningens ordförande och de fyra ledamöterna Marianne Gustafsson, Leif Wahlström, Mats Taxén och Lars-Gunnar Borg, vars mandattider gick ut, omvaldes för en tid av två år.

Valen av övriga föreningsfunktionärer utföll sedan enligt nedan:

Revisor 1 år Lars Ivar Olsson, omval

Revisorssuppleant 1 år Karin Lamberg, omval

Valberedning 1 år

Sven-Olov Hjortsberger, nyval sammankallande

Lars O. Ericsson, nyval

Thonny Wall, nyval

Mötesordförande Ola Nordström förklarade årsmötet avslutat och överlämnade klubban till omvalde ordföranden Lennart Bernström, som i sin tur tackade Ola för hans insats och överlämnade en blomma. Lennart tackade också för att han fått förnyat förtroende att leda föreningen.

Efter årsmötet berättade poliskommissarie Kenneth Ågren om Knutbydramat som skedde för 20 år sedan. Han var spaningsledare i fallet och delgav oss initierad information, bland annat kring de "anonyma" sms som skickats "i Guds namn". Väldigt intressant att lyssna till. Då mötesordföranden Ola Nordström var den åtalade pastorns advokat, kunde han fylla på med ytterligare detaljer utifrån sin roll, vilket gav en extra krydda till framställningen.

Leif Nilsson

Simmarminnen från Sandkällan till Saluhallen

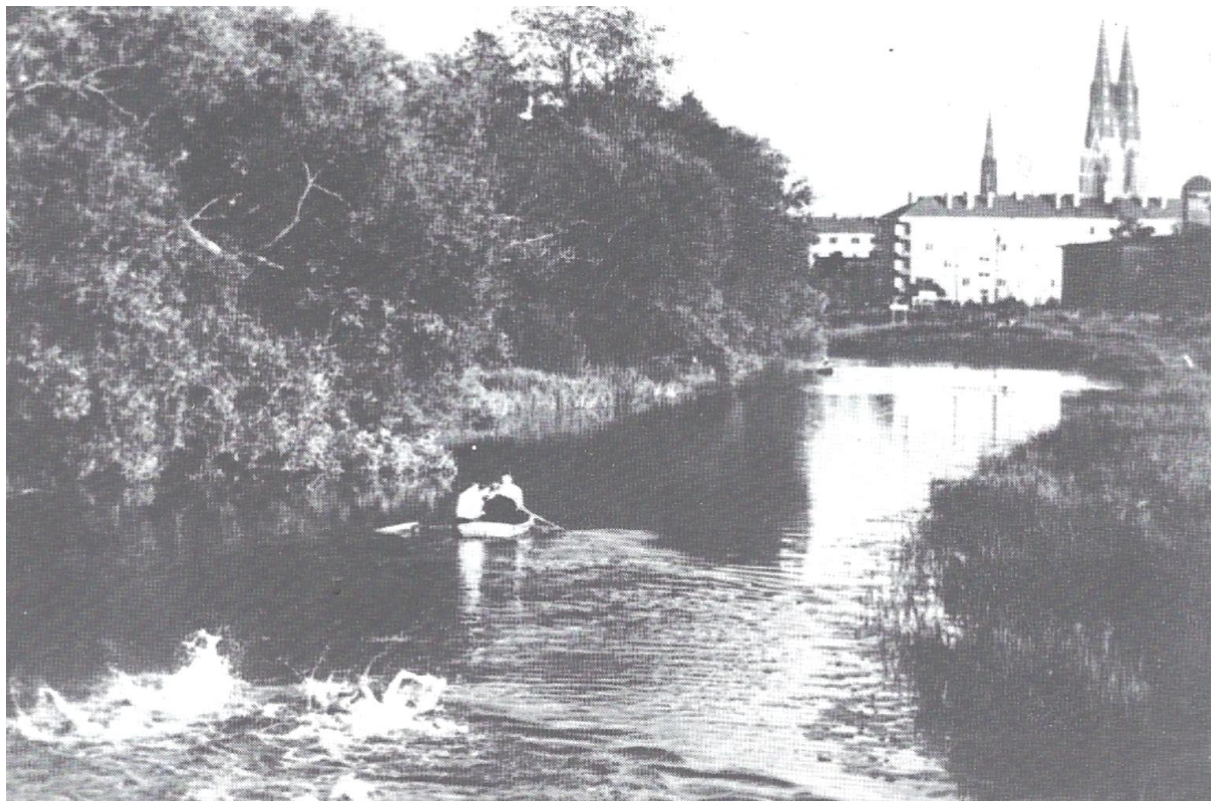
Sirius simsektion födde många fantastiska och legendariska ledare. Den berättelse som här följer författades av en av dem – Bengt "Brattis" Brattström. Detta är en levande och initierad berättelse som jag önskar stort nöje då ni läser;

Jag blickar bakåt och påminner mig de många och ljuvliga åren inom simsektionen. Jag kom med på den tiden då simningen och polon blomstrade inom klubben. Det var i början på 30-talet. Jag hamnade nere i gamla Fyrisbadet, där Algot Roos regerade tillsammans med US (snickarna). Där skulle alla lovande simmare slussas in i US genom Algots försorg. Men det fanns ett annat simmargång i badet också, som hade sitt sekretariat och omklädningsrum längst bort i badet. Och det var Siriussimmarna.

Det var något visst med dom grabbarna, så jag drog mig åt det hållet och blev medlem där. Där fanns det eldsjälar som arbetade intensivt för klubben. Det var Gunnar Eriksson, som var ordförande, så var det bröderna Arne och Gösta Erikson, Olle "Luffarn" Dahlqvist, Arne "Nicken" Nilsson, Olle Olsson, Sven "Gubben" Asp, Knut "Knoparn" Lindberg och många fler, som höll ihop det hela.

Vi hade på vårt program flera av ständigt återkommande tävlingar. Det var Strömsimningen, korporationssimningen, Storvadsspelen och som avslutning för säsongen, som klimax, Eldfesten.

Strömsimningen var uppdelad i fem olika sträckor och starten var vid Sandkällan 525 m norr om Fyrisbadet och målet vid Saluhallen. Det var många härliga duster, som utkämpades vid dessa tillfällen. Det kunde vara ända upp till 30 lag, som deltog i tävlingen. Det var Stockholmsklubbarna, Örebro, Västerås, Eskilstuna, Enköping, Sala SS, US och vi själva förstås. Jag vet att vi hade ända upp till fem lag, som startade inom vår klubb. Örebro vann i flera år, sedan kom Västerås. US var duktiga även dom och vann vid flera tillfällen, mycket beroende på sin startman, den simmande brevbäraren Torsten Jansson, dåvarande svensk mästare på 400 och 1500 m fritt.

Målgång framför saluhallen mitt i cty

Prisutdelningen hade vi alltid på Rullan i samband med dans och litet annat småvarmt. Det var mycket populärt och omtyckt av deltagarna med fruar och fästmör. Själva avslutningen flyttades sedan Rullan brunnit 1947 över till Flustret, där det var lika trevligt. Strömsimningen lades ner i samband med badförbudet i Fyrisån 1958.

Korpsimningen var den verkliga badarsimningen, uppblandad med tävlingssimmare. Tävlingen omfattade 4 x 100 m för herrlag och 4 x 50 m för damlag. De verkliga kanonerna inom herrlagen var Nymans, Josef Erikssons, UNT:s och SkoLasses lag, som de kallades. I de lagen fanns det övervägande tävlingssimmare både yngre och äldre. Jag vet, att UNT under sommaren anställde extra personal för inslagning av korsband och det var först och främst simmare, som fick de platserna. UNT segrade flerfaldiga gånger vid dessa tävlingar. Jag själv var med 1942 och fick som pris Nymans verkstäders hederspris, en buckla med fot och lock, som man kallade det.

Bland damlagen var det speciellt televerkets damer, som hade mest bråttom i vattnet. Där var ju Ester Eriksson med och sam, vår egen stjärna under flera år och hon bidrog mycket till televerkets segrar.

Det fanns flera bra damlag bl a Kapp-Lasses och Sko- Lasses lag. Som priser blev det en härlig blandning, från pokaler till mjöl och bröd och även falukorvsringar, som vi själva inom sektionen hade tiggat ihop utav de firmor som var med och tävlade.

Jag måste även omtala att vi var tvungna, att som arrangör, utplacera livräddare på olika platser kring tävlingsbanan för det hände ibland att en och annan simmare tog i för mycket så att han sjönk. Då var livräddaren där och fiskade upp honom eller henne. Men en härlig stämning var det alltid kring korpsimmet.

I början på 40-talet var vi väldigt uppåt inom sektionen. Vi vände våra blickar mot G:la Uppsala, där Storvadsbadet låg, och även badets allt i allo, Ragge Gustafsson, som var en stor vän till Sirius, fanns. Vi förlade våra träningskvällar dit ut några gånger under sommaren. Det var ett mysigt bad och med stans bästa vatten. Genom kontakten med Ragge och folkskollärare Harald Gustafsson, som var överboss för Storvadsbadet, kom vi överens om att arrangera en simuppvisning varje sommar. Den skulle heta Storvadssimningen.

— — — Storvad

Vi genomförde dessa simningar i regel första söndagen i augusti månad i samband med kräftpremiären. Vid dessa simtävlingar ställde många duktiga simmare upp, många från Stockholm med sina svenska mästare.

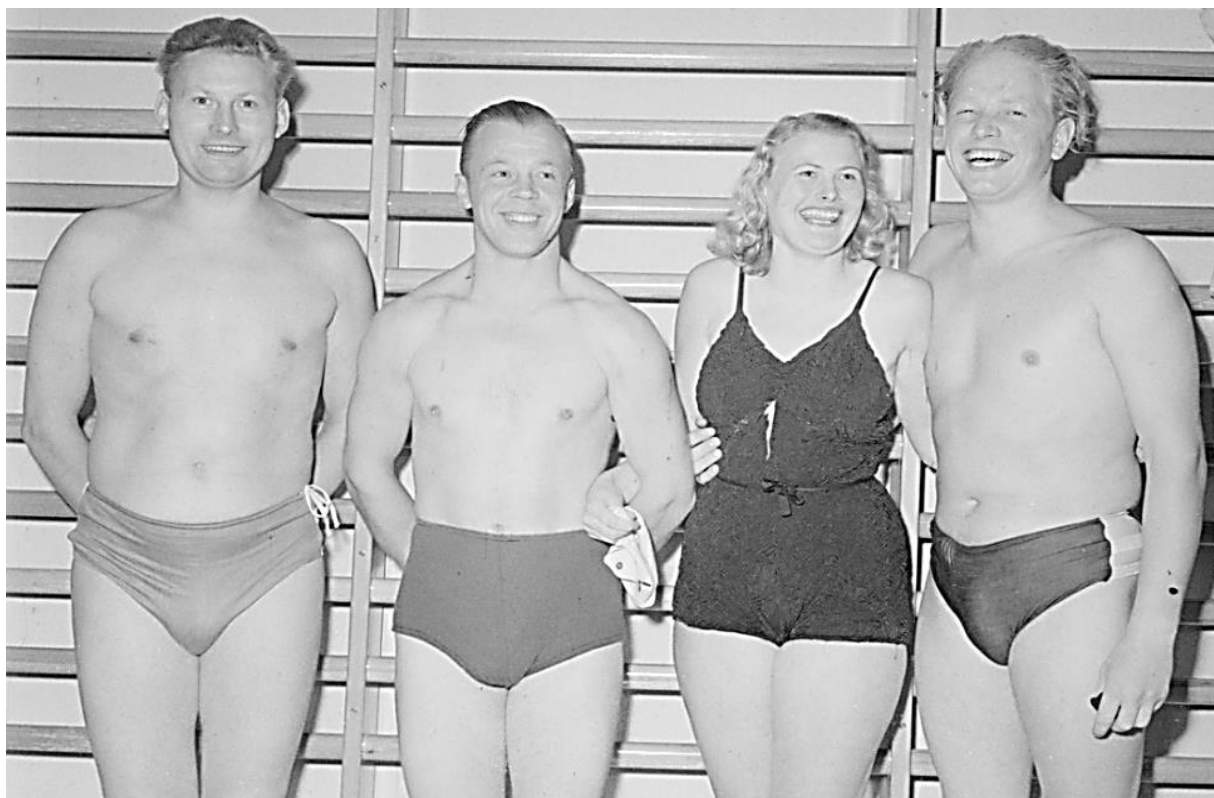
Speciellt var det många som kom från SKK (Kappis) Arne Borgs klubb. Vi hade nämligen ett mycket gott samarbete med "Mr Ärni" som han kallade sig på den tiden.

Jag återkommer angående Arne Borg. Storvadsspelen hade vi under hela 1940-talet och en bra bit in på 1950-talet.

Sommaren nalkade sig slutet, vi var inne i andra hälften av augusti med ljuvliga sensommarkvällar. Just då satte vi in slutklämmen för sommaren, det var Eldfesten !

Det fanns då bara "en" klubb utav två i Uppsala, som kunde arrangera något utåt för allmänheten. Det var vi ! Sirius-grabbarna ! Arne Eriksson var på den tiden den drivande kraften, han var suverän att ordna allting. Jag påminner mig flera eldfester

med många muntrationer. Huvudnumret i festen var artisten, alltid en välkänd och så avslutningen med fyrverkeriet. Det var alltid ett mycket förnämligt sådant vid våra eldfester nere i gamla Fyrisbadet.

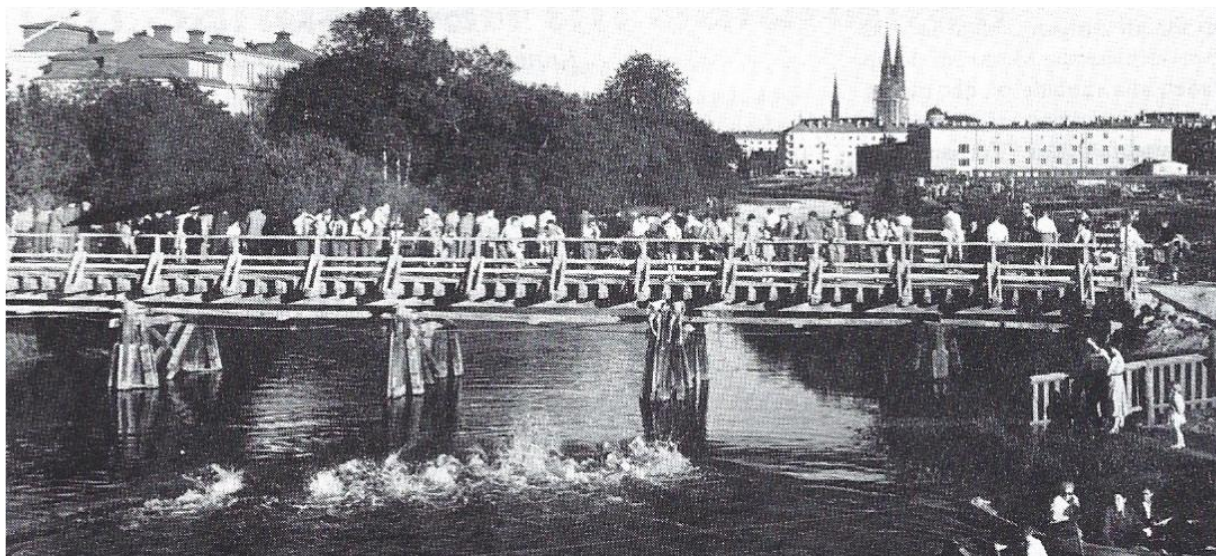
Om dessa simmare känns igen vid namn, kan vi återkomma med komplettering i ett senare nummer

Vi hade rekordpublik, omkring 2 000 - 3 000 personer, så det var trångt vid Fyrisbadet. Eldfesten bestod av enkla och avancerade nummer. Fackelsimmet var alltid uppskattat, med en svart himmel och eldskenet mot vattnet var det en vacker bild för åskådarna. Som gästande artist, var det i regel en sådan som gick in för den äldre publiken.

Den sista eldfesten och artisen, år 1959 då Fyrisbadet var halvrikt (Tornan fanns bara kvar till hälften och badet för övrigt halvdant), var Åke Grönberg, artisen som sjöng sina låtar med bravur och publiken fick sitt lystmäte. Det var en stor och fin kille.

För övrigt hade vi alla möjliga små uppvisningar i vattnet. En gång hade vi satt upp ett järnrör från damernas "kandidat". Den var insåpad och längst ute på röret hängde en falukorvsring. Röret sträckte sig 4 m ut från kanten. Vi var många utav Sirius-grabbarna som skulle försöka ta falukorven, iklädda gamla träningsoveraller försökte vi ta korven men det var svårt. Vi bara föll i vattnet. Men den som snodde falukorvsringen, var Åke "Pottis" Widell. Han gjorde något, som vi andra inte hade tänkt på. "Pottis" tog sats ända inifrån hörnan vid damernas toalett och satte full fart framåt på stängen glidande på magen. Farten var tillräcklig. "Pottis" snodde korvringen och seglade vidare ner i Fyris sköna bölja under publikens jubel.

Jag minns en fest då vi spelade vattenpolo med kläder på. Det var det mörka och det ljusa laget, som möttes, och inga regler fanns att tillgå än mål och dödsfall. Det låter litet kusligt, men det gick in hos publiken. Vi aktörer inom lagen var på den tiden riktiga vikingar i vattnet. När fyrverkeriet skulle brännas av, kommer jag ihåg när Arne Borg var med på ett hörn. Arne hade gjort ett framträdande i vattnet och kom upp för att dirigera "eldarna" vid fyrverkeripjäserna. Mörkt var det ju i badet, alla väntade på det tjusiga skådespelet mot den mörka himlen,

Gamla Uppsalagatans forna bro

med vattenfall från " Tornan" och med en och en halv volt framåt i Fyris av den då 70-årige Sven "Farsan" Vidlund. Arne Borg fick inte tag på alla "tändare", därför försökte han själv, så gott han kunde, "Mr Ärni" började på herrarnas solbrygga enligt tändningschemat. 1:an, 2:an och 3:an gick bra men sen hände det sig att några pjäser till hade tagit " vind" så dom hade vridit sig och kommit i fel riktning. När Arne puttade på dessa pjäser, blev det ett underligt skådespel. De sprutande pjäserna med dess gnistor snodde runt världsmästaren och hans ben. Under tiden gick det upp ett ljus för tändarna, de skyndade snart till sina platser och fick ordning på det vackra fyrverkeriet.

Vår stora och fina publik uppskattade säkert vårt improviserade och avancerade program, det märktes, för vi fick alltid härliga applåder för varje nummer och många äldre frågade om det blev eldfest nästa år också. Eldfesten var en given sak för oss.

Bollsporten i vattnet blev den idrottsgren som jag hamnade i. Jag utövade många olika bollspel, det var handboll, fotboll och bandy, ja, även ishockey. Ni får förlåta mig ! Jag spelade både fotboll och bandy för IFK Upsala.

Vattenpolomatch mitt i city. Sirius – Upsala simsällskap 1949

Under mina yngsta idrottsår i bandy var jag inte så dålig, jag kvalificerade mig till IFKs juniorlag. Men samma år hade jag börjat simma i gamla Fyrisbadet och lärt känna Siriusgrabbarna. Det blev stopp för mina övningar i andra klubbar.

I Sirius stadgar stod det, att en medlem inte fick delta i någon annan idrottsklubb i idrottsgren som den egna klubben hade på sitt program.

Jag fick en bestämd tillsägelse av då välkände Olle "Luffarn" Dahlqvist. Han sade i korta ordalag: "Skall du vara en riktig Siriuspojke, skall du bara idrotta för vår klubb och det är Sirius, för du är ju medlem", och han tillade: "Det går inte att spela bandy och fotboll, för du skall simma och spela polo. Det var killen som ledde mig vad jag skulle hålla mig till. Det har jag gjort i alla mina år och inte har jag mått illa av det.

I Fyrisån framför gamla Fyrisbadet. Läktare byggs av US-medlemmar

Jag minns vårt första mästerskap i vattenpolo, det var år 1938 och vårt första juniormästerskap för klubben, men det blev många fler. På den tiden var "Snickarnas" A-lag i polo mycket bättre. De hade vunnit DM i polo 6-7 år i följd. Det berodde på att det i Sirius var en generationsväxling och den var stor. Det tog ett bra tag, hela 9 år, innan vi kom ikapp. Det var år 1941 som vi vann vår första DM-final i polo.

På den tiden var det strid på kniven mellan oss och " Snickarna", både på land och i vattnet. DMfinalen spelades alltid i slutet av augusti, i regel var det varmt i vattnet under den tiden, men det året var det ovanligt kallt. Vi spelade i 17-gradigt vatten, lämplig temperatur för oss unga vikingar. "Snickarnas" äldre killar blev lite stelare i sina leder ju längre matchen led. Det blev en jämn match och vid full tid stod det 2-2. Sen förlängning med 5 min uppehåll.

Vi kilade alla upp för trappan under Tornan och in i vårt sekretariat längst bort i badet. Där väntade våra gamla företrädare inom laget på oss för att ge oss råd och dåd. Vår allt i allo på den tiden var Gunnar Eriksson, ordförande, och Sven "Gubben" Asp. Han var svensk mästare trefaldigt i bröstsimm, första gången redan 1927.

Det är 1977 i år som jag skriver detta. Det var det som jag ville framhålla. Siriusgrabb är Siriusgrabb. "Gubben" Asp, "Gurra" Hugo Lindstedt, Oscar "Femman" Bergmark med flera, var där och skötte om oss. Vi fick en varm dryck i vårt lilla rum och den värmde. Sen blåste domaren i pipan och vi skulle i vattnet igen.

Vi spelade 2 x 5 min effektiv speltid och vid full tid stod det 3-2 till Sirius! Så lyckliga vi var allesamman den stunden, det förstår ni alla. Att bryta "Snickarnas" 9-åriga segerrad, det kändes skönt. DM-mästare 1941 var Rune Lindgren, Bengt Brattström, Olle "Luffarn" Dahlqvist, Gösta Eriksson, Arne Eriksson, Olle Olsson och Arne Nilsson.

Efter segeråret 1941 blomstrade hela Siriussimningen upp, både med och utan boll. Vi blev dominant i distriktet inom både simning och polo. Vi dominerade flera år inom distriktet på damsidan inom sektionen. Ni förstår, vi hade damsektion. Det var Ester Eriksson, som var vår stora stjärna. Ester var bäst i bröstsim. Ester är stor flicka inom Uppland. På herrsidan var det Olle Olsson. Han var sprintersimmare och var god för 1,04 i Fyrisån på den tiden och det var inte dåligt. Gösta Eriksson var för det mesta först på bröstsimmet. Holger Flink borgade för namnet några gånger och då gällde det ryggsim. Även Holgers lillebror Lars var inte heller så dålig. Han vann även han någon gång.

Jag kan inte glömma hopparbröderna Pettersson, "Rallarn", "Pata" och "Petter". Ett år hände det sig inte bättre än att de placerade sig 1:a, 2:a och 3:a på DM, då var det jubel. År 1941 invigdes simhallen i Uppsala.

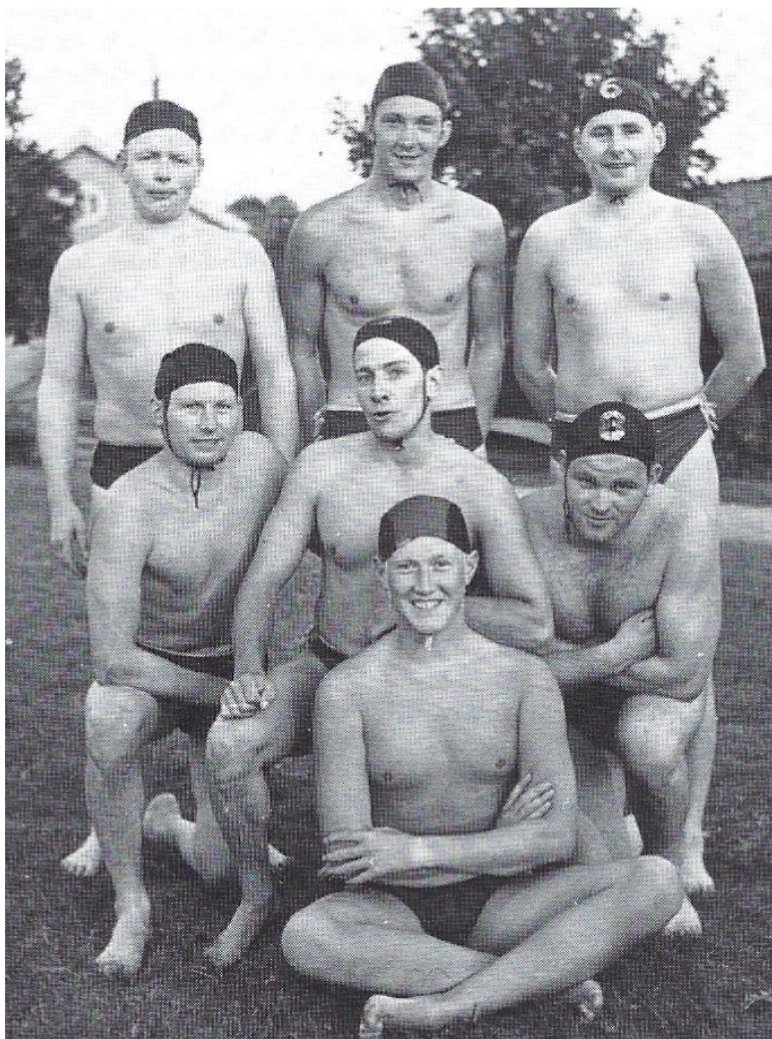

Det blev en omvälvning inom simningen och polon. Nu kunde vi sätta igång riktigt på allvar med det vi höll så varmt om hjärtat, nämligen vattenpolo. Vi började bli ett riktigt gäng, som kände varandra både i vattnet och på land. Det var en väldigt viktig sak. Vi ställde upp i olika polosammanhang.

Vi spelade i Uppland-Gästrike-serien där Skutskär, Harnäs, US, Sirius, ÖSS spelade. Det var hårda duster, då vi möttes. Harnäs och Skutskär lade inte fingrarna emellan om det gällde att spela polo men den konsten kunde ju även vi inom Sirius. Jag minns en episod från den tiden. Vi var uppe och spelade en seriematch mot Skutskär. I Skutskärs lag fanns en kille som hette Bosse Nilsson, landslagsmålvakten i bandy och idol till tusen där uppe. Det blev inte bättre än att vi kom mot varandra, jag själv och Bosse. Jag visste inte meddetsamma, att det var en sådan känd person, men det blev jag varse alltefter som matchen led.

Jag spelade som vanligt på min högerbacksplats och dit kom Bosse. Utav vana släppte jag ingen förbi, så det blev en och annan brottningsmatch i vattnet. I polospel ska man ta det väldigt vackert, som det heter, och det retade upp Bosse väldigt.

*Vattenpololaget som förde
Sirius upp till allsvenskan.
Stående fr.v. Olle Onemar,
Lars Flink, Arne Eriksson,
På knä: Gösta Eriksson,
Bengt Brattström och
Olle Dahlqvist
sittande: Bertil Jansson
Foto: Privatarkiv*

Publiken fick ej sitt lystmäte den kvällen. Vi vann den matchen, men en vecka senare var det returmatch i Fyrisbadet. Vi satt inne i vårt omklädningsrum strax före vår match och snackade taktik. Då rycktes dörren upp och in tittade en stor bamse, det var Bosse Nilsson. Han frågade vem Bengt Brattström var. Det är jag det, sa jag. Då sa Bosse väldigt bestämt: "Nu är det bäst att du sköter dig, för annars dränker jag dig, förstår du "Ja, sa jag "Så träffas vi under vattenytan då."

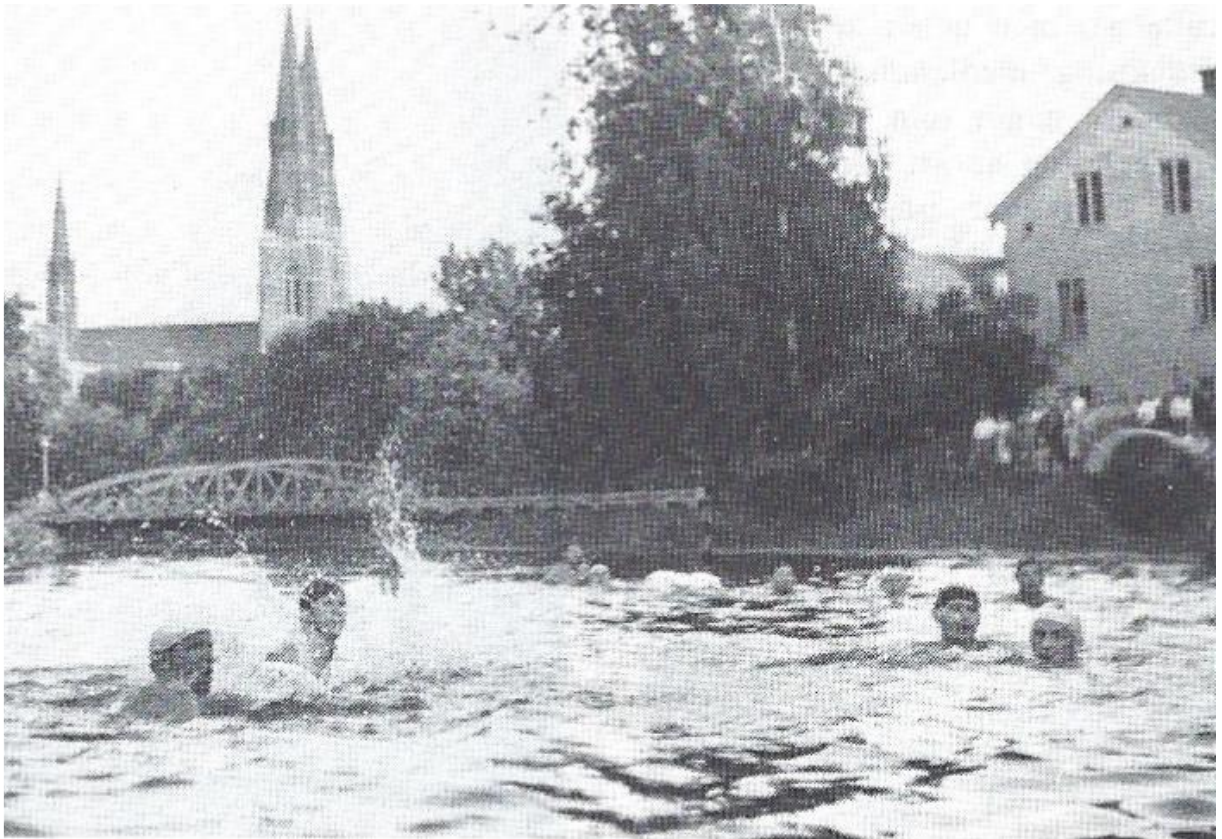
Det blev ingen mer kommentar från Bosse. Vi vann ! Vi började komma i stöten och har man lärt sig vattenpolo, så är det svårt att glömma det. Efter några år började vi att känna på stockholmslagen, SKK, Hellas och Neptun, vilka var svenska topplag på den tiden. Vi fick ju smörj rätt så stort till att börja med men det krympte undan för undan. Vi kom till andra hälften av 40-talet och då blev det ordning på Svenska Idrottsförbundet och polosektionen som sorterade där. Vi kom på andra tankar. Det blev div. I och div.II i polo, det passade oss väldigt bra. Topplagen, som redan fanns, var ju givna i div. I. Sen blev det kvalificering till I:an, där var vi med.

Det var år 1948, som vi begav oss in i svenska poloeliten genom att kvalificera oss till I:an genom olika kvalificeringsomgångar. Det var lag, som vi tyckte var starka, men som vi slog. Det var t.ex. RAN från Malmö, S02 från Göteborg, Västerås SS och konstigt nog Neptun från Stockholm. När vi kvalificerade oss till I:an i polo, då var det jubel bland oss vattenjuggare.

Nu när vi hade kommit så långt som till I:an, skulle det hända något utöver det vanliga. Det skulle bli polo för hela Upsala och som dess innevånare skulle få se. Och det fick de. Det ville sig inte bättre än att Arne Eriksson, vår dåvarande ordförande och allt i allo, hade ordnat med stadens myndigheter och fått tillstånd, att anlägga en poloarena mellan Odenbron (Eddaspången) och Haglundsbron. Det visste vi inte om, vi grabbar inom laget. Det kom som en kalldusch, när Arne sa till oss: "I morgon kväll ska vi spela en polomatch mot Västerås på vår egen poloarena"

Det blev raka spåret till Gamla Torget och upp på UNTs sportredaktion där red. Ahlinder regerade. Vi framförde vårt budskap om vad som skulle ske och hända. Gösta Ahlinder blev glad, men han trodde oss inte. Det lät för fantastiskt, tyckte han. Men med all redogörelse vi framförde till honom, föll han till föga och trodde på oss. Det blev en stor artikel i UNT om det, som skulle hända dagen efter.

Under natten och påföljande dag jobbades det väldigt. All materiel som fordrades var redan på plats och på rätta ställen, så vi hade bara att hämta dem. Poloburar och avgränsningslinor hade vi våra egna ute i Storvad, det var det viktigaste. Domarbryggan och järnrören med vidhängande vajrar var problemet men det ordnade vi under dygnet. Allt klaffade och poloarenan var klar.

Poloarenan i centrala Uppsala

Den här saken med poloarenan blev en faktor i Upsalabilden. Det var säkert många lite äldre uppsalabor, som kom ihåg alla fina polomatcher, som utspann sig mellan broarna på 1950-talet. Vi var ju på toppen då inom polo och i allsvenskan. Det var många härliga duster, som utfördes på vår arena, till publikens stora beundran. Vid fint väder rörde det sig publikmässigt om mellan 2 000 - 3 000 personer som trängdes vid åkanten. Då var det fest.

Olympiska spelen 1952 hade gått av stapeln i Helsingfors. Nu hände det sig inte bättre än att Svenska Simförbundet inbjöd det australiensiska landslaget i vattenpolo till Sverige på sin hemresa, för att spela tre matcher mot svenska lag och samtidigt bese vårt land.

Vi i Sirius blev ett av lagen, som australiensarna skulle spela emot. Det var en härlig sommarkväll som vi mötte våra kollegor från andra sidan jordklotet.

De var väldigt fina killar och vi förlorade med 8-2, vad sägs om det. Sirius pololag mot australiensiska olympialaget. Jag måste nämna ett par man inom laget. Det är Bertil "Brazil" Jansson, vår ypperlige målvakt. Som många äldre kanske vet, så blev "Brazil" landslagsmålvakt och var det i många år. En annan liten lång pojke vid namn Lars Flink blev också landslagskille.

1959 blev det slut med polon i vår Fyriså. Det blev badförbud och allting blev förstört. Efter detta som hände, försvann vår fina simsektion undan för undan. Då kom Snickarna och naggade oss i kanten undan för undan. Vi stretade emot så gott vi kunde, men det visade sig att det inte hjälpte.

Bengt Brattsström

Uppländsk idrott har fostrat många medborgare som inte bara gjort sig kända inom sin idrott, utan även inom politiken, näringslivet och i många andra roller i samhället.

Denna gång presenterar vi förre Statsministern **Magdalena Andersson**

UIHF välkomnar fler berättelser av liknande karaktär att publicera i Uppländska Idrottsminnen. Fler "kändisar" inom andra roller finns i Uppland. Det vet vi, men vi vet inte så mycket om deras eventuella idrottskarriär.

Här berättar förre statsminister Magdalena Anderssons tidigare simtränare Christer Johansson om en målmedveten tolvåring som kom till simhallen på kryckor.

Jag var precis färdig med lumpen när jag blev tillfrågad om jag ville börja träna en grupp yngre simmare i Uppsala simsällskap. Gruppen bestod av ett dussin tjejer och en av de tjejerna var Magdalena.

Hon var tolv år och yngst i gänget. Att hon skulle bli statsminister var så klart ingenting man kunde se eller tro då, men att hon var smart och målmedveten var uppenbart.

Vid ett tillfälle skulle tjejerna simma tio 50-metersträckor med lite vila emellan. Efter ett antal längder sa jag att 'nu är det väl fyra kvar'. 'Mmm', hörde jag att det mumlades. Men sedan kom ett 'Nej!' från Magda. De hade fem kvar att simma. Inte fyra. Hon insåg redan då att minskar man på träningen, då blir man inte bäst. Man får inte fuska.

När Magda bestämde sig för något var det all in, det fanns ingenting som kunde stoppa henne. Parallellt höll hon på med gymnastik och under en träning landade hon olyckligt och bröt foten. Det var inte bra, särskilt inte om man simmar bröstsim, som var hennes bästa simsätt. Men Magda klarade inte av att stanna hemma. Hon kom nedhoppande till simhallen med gips och kryckor och stod på bassängkanten och drog i gummislangar för att stärka musklerna. Hon tränade med de andra tjejerna fast hon inte kunde vara i vattnet. Det visar på hennes ambitionsnivå.

” Att hon var yngst var ingenting som märktes.

När gipset klipptes bort var foten fortfarande öm och läkaren menade att Magdalena inte fick anstränga den förrän det slutade göra ont. Men vad är ont och hur ont får det göra? Vi försökte hitta en träningsmodell som passade henne. Magdas pappa kände en naprapat och denne insåg att det höll på att bildas brosk och sa att hon måste börja röra på foten. Han visade mig hur jag skulle tejpa Magdas fot – sedan hoppade hon i bassängen och körde. Något år senare blev hon svensk ungdomsmästare.

Jag minns också när tjejerna fick reda på att det fanns en elitgrupp med äldre ungdomar som tränade på morgonen.

Det ville tjejerna också göra. Jag funderade på hur vi skulle få ihop det. Vi hade ett föräldramöte och morgonträning blev det.

Det som gjorde Magda till en bra simmare var hennes inställning, förståelsen för att det krävdes ett tufft jobb. Som detta med morgonträningen.

'Pappa, du ska upp och skjutsa mig, jag ska träna!'. Hon var inte gammal då, knappt 13 år, men ändå så målmedveten. Att hon var yngst i gruppen var ingenting som märktes i vattnet. Hon skulle bara förbi allihop. Kanske var hon lite mer försiktig på land. Men alla i gruppen brydde sig så mycket om varandra. Vi gjorde en hel del grejer tillsammans även utanför simhallen.

Något jag tror att Magda kommer att ha nytta av som statsminister är förmågan att se andra människor – lyssna, stötta och peppa men också ställa krav.

När tjejerna simmade lagkapp, vilket jag tyckte var viktigt då det innebar att ta ansvar för hela laget och inte bara sig själv, var Magda så mån om laget. Hon förstod att alla måste hjälpas åt, att de behövde sporra varandra, vara sams och inte gnälla om någon inte simmade så snabbt som man hoppats på.

Första maj 2017, 37 år efter att vi splittrats och Magda simmat vidare i en annan grupp, träffades vi i Uppsala. Magdalena skulle hålla tal. Jag minns hennes glädje när hon förstod vem jag var. Då blev hon lilla Magda igen. Det är ett fint minne.

Då Magda valts till partiordförande för Socialdemokraterna skickade jag lyckönskningar via Facebook och ganska snabbt skrev hon tillbaka: 'Du var en viktig förebild – hur man kan leda ett lag med både hjärta och hjärna!'. Att hon fått inspiration från mig... Känslan går inte riktigt att beskriva. Jag känner mig stolt."

50 m fjärril, flickor födda 1967 och senare: 1) Magdalena Andersson, US 40,5, 2) Åsa Svensson, ESS 45,2, 3) Maria Larsson, US 48,8.

50 m frisisim, flickor 1967 o senare: 1) Magdalena Andersson, US 36,2, 2) Karin Ronström, ESS 36,5, 3) Maria Larsson, US 37,6.

*Berättat för Lina Norman
Frilansjournalist som
brinner för att berätta om
människor och livsöden.*

Fotboll

Västerås SK – IK Sirius

Lörd 31 augusti
Matchstart 17.30

Idrottsresa till Västerås för att se returmatchen, är under framtagning. Med UIHF's medlemmars stöd kan vi få mer än en poäng denna match.

I nästa nummer, som av ovanstående anledning kommer att tidigareläggas, kommer vi att presentera detaljer kring denna resa. **BOKA IN DETTA I DIN KALENDER!**

Vi har haft en del funderingar om vi inte ska utnyttja fler informationskanaler när vi aviserar Idrottskaféer och Idrottsresor samt betalningspåminnelser och liknande.

Av alla våra närmare 800 medlemmar, är det bara 44 st som inte lämnat sitt mobilnummer till oss och 150 st som inte lämnat mail@adress. Dessa två informationskanaler är väldigt händiga vid ett snabbt och billigt massutskick. Tanken är att dessa ska komplettera info via Uppländska Idrottsminnen, inte ersätta.

Så, ni som vet med er att ni hållit mobilnummer och mail-adresser för er själva och aldrig fyllt i detta på inbetalningskortet någon gång eller har en otydlig handstil, ber vi om hjälp ifrån. Enklast är ett mail från er med uppgift om telefonnumret, så får vi båda.